

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανοῦ, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναΐς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετάφρ. Ε. Σχινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυόλλῃ. — Κ. Κοντογόννης, ὑπὸ Ν. Ζαννουβίου. — Ποίησις. Κολάσεως Δάντου μετάφρ. Π. Βεργωτῆ. — Ἀναμνήσεις, ποίημα Γ. Στρατήγγῃ. — Ποικίλα. Λύσεις αἰνίγματος. — Ἀνιγμά. — Γνωστοποιήσις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
» ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ » » 10		» ταῖς ἐπαρχίαις..... » 15
» » ἐξαμην. » » 6		» τῶ ἐξωτερικῶ..... » 25
» τῶ ἐξωτερικῶ ἔτησίᾳ φρ. » 15		Φόλλα προηγουμένα λεπτ. 50

— Αἰδέετα γραφίδα, προσέθετο οὗτος. — Σελίς 84, στήλη 1.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

X

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ. — Συνέχεια.

Ὅτε ἐσήμανεν ἡ τετάρτη πρωΐνῃ ὥρα ὁ Φρανσῆς κατεγίνετο εἰσέτι ὑπολογίζων τὴν ζημίαν καὶ ζητῶν μέσον νὰ ἐλαττώσῃ αὐτήν.

Διὸ καὶ ἀπῆλθε τοῦ ἐργοστασίου λίαν περίφροντις.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ αὐτοῦ αἱ ὑπόνοιαι, περὶ ὧν τοσοῦτον εὐφραδῶς ὠμίλησεν ὁ φίλος του, ὁ δραματικὸς συγγραφεύς,

τῶ ἐπανῆλθον καὶ ἐδέσποσαν τοῦ πνεύματός του.

Τρέμων εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του πρὶν μεταβῆ εἰς τὰ δωμάτιά του.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐκοιμάτο ὑπνον εἰρηνικόν, ἀμέριμον... Ὁ ὑπνος αὐτὸς ἐπανέφερε τὴν αἰθρίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Φρανσῆ καὶ ὁ Φρανσῆς, ἀπαξ ἔτι, ὠμολόγησεν ἐν ἑαυτῶ, ὅτι ἦτο τρελός!

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἐπανελθὼν εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ εὐρισκόμενος μακρὰν τῆς συζύγου του καὶ τοῦ μαρκησίου, κατελήφθη καὶ αὐθις ὑπὸ τοῦ ῥίγους ὅπερ ἤδη εἶχε καταλάβει αὐτὸν τὴν προτεραιάν καὶ ἡ ὑπόνοια ὡς ἀριστα εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστιάν, ἤρξατο

νὰ μεγαλύνεται, ν' αὐξάνη... συσφίγγουσα ἐποδύνως καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν καρδίαν του.

Κατὰ τὸ δεῖπνον τὰ βλέμματά του ἐπλανῶντο λαθραῖως ἀπὸ τοῦ μαρκησίου ἐπὶ τῆς συζύγου του καὶ ἀπὸ τῆς συζύγου του ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

Οὐδεὶς αὐτῶν, τοσοῦτον ἡ ἀσφάλειά των ἦτο μεγάλη, προσέσχε τὸν νοῦν. Οἱ ἄλλοι συνδαιτηθήμενοι ἀπὸ τοῦ γηραιοῦ Φλάρ, τοσοῦτον δὲ ξυδερκοῦς καίτοι μονοφθάλμου, μέχρι τοῦ Ἰακώβου Νικου, τοῦ ἐρευνητῆς πάντα τὰ πρόσωπα, δὲν παρατήρησαν οὐδ' αὐτοὶ τὴν σιωπρὰν αὐτῆν ἐρευαν. Μόνη ἡ Κάρμεν κατέλαβε φλογερὸν βλέμμα, ἐξακοντισθὲν ἀπὸ τῶν βλεφαρίδων τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ συνοφρῶωσιν συμπτύξ

Ξασαν τὸ πάντοτε λεῖον μέτωπον τοῦ Φρανσῆ, καθ' ἣν στιγμήν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐπερείδετο κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μαρκησίου, ἐγκαταλιμπάνουσα τὸ ἐστιάτοριον.

Ἐλαβεν αὐτὴ τὴν χεῖρα τοῦ Φρανσῆ... Ἡ χεὶρ αὐτῆ ἦτο συνεσταλμένη καὶ ἔτρεμεν.

Ἡ Κάρμεν ἤρξατο τρέμουσα καὶ αὐτὴ ἐπίσης.

Οὐδέποτε εἶχε τολμήσει νὰ συλλογισθῆ τί ἐδύνατο νὰ ἐπέλθῃ, ὅποιον δράμα αἰματηρὸν ἢ πένθιμον θ' ἀνείλισσέτο, ἂν ποτε ὁ τυφλὸς ἀδελφὸς τῆς ἦνοιγεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἔθετο τὸ ζήτημα αὐτό... καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἔβλεπε τὸν πελιδνὸν ἄγγελον τῆς ἀτιμώσεως, ταπεινῶς κεκρυμμένον ἕως τότε εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ἐρέβους, ἐμφανιζόμενον καὶ περιφρονητικῶς ἐγκαθιδρυόμενον εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν... τὸ αἶσχος ἐπιφανιζόμενον μακρόθεν... Καὶ τὸν Φρανσῆν, τὸν ἐντιμον καὶ ἀγαθὸν Φρανσῆν, τὸν Φρανσῆν τὸν εὐθὺν καὶ χρυσὸν τὴν καρδίαν, ἐφ' οὗ ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας τοῦ ὁ βωβὸς ἐκεῖνος γέρων, κύπτοντα ὑπὸ τὴν ὀδύνην, — τὸν Φρανσῆν, συντετριμμένον, ἡφρανισμένον ὑπὸ τὸ ἄχθος κεραυνοβόλου ἀποκαλύψεως, καὶ μὴ τολμῶντα, μὴ θέλοντα νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν ἀτιμίαν του!

Παράδοξος παραλογισμὸς τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προλήψεων τῆς ἀνθρωπότητος, ἧτις ἐστήριξε τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς γυναικός!

Καὶ ἐν τούτοις τί ἐδύνατο ἡ δυστυχὴς Κάρμεν νὰ πράξῃ; Πῶς νὰ προλάβῃ τὴν καταγιγίδα; Ἐδύνατο νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ νὰ ταπεινωθῆ μέχρι τοῦ σημείου νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα τῆς μοιχαλίδος γυναικός καὶ νὰ τῆ εἴπῃ: ὁ Φρανσῆς; σὰς κατασκοπεύει! καὶ τοῦτο πράττουσα δὲν διέπραττε προδοσίαν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς;

Σχοῦσα τὸ θάρρος νὰ σιωπήσῃ, θὰ εἶχε καὶ τὸ θάρρος νὰ ἠμιλήσῃ!

Ἀπεσῦρθη εἰς τὰ δωμάτιά της σχεδὸν πάραυτα, φοβουμένη μὴ ἀποκαλυφθῆ ὁ τρόμος τῆς καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ σκεφθῆ μίαν νύκτα πρὶν ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἄλλ' ἡ νύξ αὐτῆ ἐμελλε νὰ ἰδῇ ἀρχομένην τὴν καταγιγίδα.

XI

Ἡ ΥΠΟΝΟΙΑ

Ὁ Φρανσῆς μετέβη τὴν δεκάτην εἰς τὸ ἐργοστάσιον, δακνόμενος ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ὑπονοιών του καὶ τοσοῦτον ὠχρὸς, ὥστε οἱ ἐργάται τὸν παρέτήρησαν ἐκπληκτοί.

Ὁ κίνδυνος εἶναι ἦττον φρικτὸς τοῦ

φόβου τοῦ κινδύνου, ἡ ἀμφιβολία μυριάκις ὀριμυτέρα τῆς πραγματικότητος.

Ὁ κ. δὲ Φλάρ ἠγνῶσι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, τί ἐστὶν ἡ ζηλοτυπία πρὸς τῆ φιλαυτία προσβεβλημένη.

Ἄδολος, εὐπιστος, ἔχων πίστιν ἕως τότε εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑψώσει μέχρις ἑαυτοῦ, ὤφειλεν ἕνεκα τούτου νὰ ἦναι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμείλικτος, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ τύχη τῷ ἔλυε τοὺς ὀφθαλμούς.

Νὰ εἴπωμεν τί διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός του, ὅποια βάσανος κατέβληψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, καθ' ἃς κατεγίνετο ν' ἀναπολήσῃ ἀναριθμητὸς περιστάσεις ἀσημάντους, μυριάς λέξεις κενὰς σημασίας, εἰς ἃς ἡ συναρμολόγησις ἀπέδωκεν αἴφνης καταπληκτικὴν βαρύτητα, εἶναι ἀδύνατον!

Εἰκοσάκις ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ καταλίπῃ τὸ ἐργοστάσιον καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὰ δωμάτια τῆς συζύγου του.

Εἰκοσάκις τὸ αἶσχος καὶ ὁ φόβος τὸν παρημποδίσαν' τοσοῦτον ἔτρεμε μίαν τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἀποδείξεων, τῶν ψηλαφητῶν, τῶν ἐπιβλητικῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένος ὁ διαταγμός.

Ὁ Φρανσῆς τὰ μάλιστα ἄδολος ὢν ἠγνῶσι νὰ ψευσθῆ. Νὰ ἐπανέλθῃ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας! Ἦτο ἀνάγκη προφάσεως. Ἄν δ' αἱ ὑπόνοιαι ἦσαν ἀβάσιμοι!...

Τὴν πρόφασιν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὁ ἐντιμος ἀνὴρ.

Τέλος περὶ τὴν τρίτην ὥραν συνέβη ἐκτάκτως νὰ περαιωθῆ ἡ τῆξις καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων φλεγομένην, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, μὴ κρατούμενος πλέον... ἐξῆλθεν.

Ἀνάγκη ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν τινὰ περὶ τῆς τοπογραφίας τοῦ πύργου.

Ὁ περιβάλλον αὐτὸν κῆπος εἶχε λεύγης περιφέρειαν.

Εἰσῆρχετό τις εἰς αὐτὸν μεσημβρινῶς διὰ τῆς δενδροστοιχίας, τῆς πύλης καὶ τοῦ προβόλου, περὶ ὧν ἔχομεν ἀναφέρει.

Πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, διάδρομος διασχίζων ὀλόκληρον τὸ πρῶτον πᾶν ἔφρεν εἰς ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήρχετό τις, πρὸς βορρᾶν, εἰς τὸν κῆπον, τοῦ ὁποίου μέρος ἦτο πεφουτευμένον κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον.

Εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὑπῆρχε μικρὸν περίπτερον, τὸ ὅποιον ἡ κ. δὲ Φλάρ, φιλοκάλως διασκευάσασα, μετεσχημάτισεν εἰς ἀναγνωστήριον, εἰς τὸ ὅποιον συχνάκις ἀπεσῦρετο κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας μετὰ τῆς Κάρμεν.

Ἡ Ἀναί, ἀφιχθεῖσα εἰς Νογαρέτ, ἐξελέξατο τὰ δωμάτιά της εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον· αἱ θύραι αὐτῶν ἠνοιγόντο

εἰς τὸν διάδρομον, τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ ἀνεφέραμεν.

Ἡ Κάρμεν ἐπίσης κατόκει εἰς τὸν αὐτὸν ὄροφον, ἐνῶ ὁ μαρκησίου καὶ ὁ γέρον Φλάρ κατεῖχον τὸν δεύτερον.

Ἐρχόμενός τις ἐκ τοῦ περιπτεροῦ ὤφειλεν, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ περικάμψῃ αὐτὸν καὶ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην πύλην, ν' ἀναβῆ τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα τὴν φέρουσαν εἰς τὸν ἐξώστην, νὰ διέλθῃ τὸν διάδρομον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος καὶ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα, ὅπως ἀναβῆ εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον.

Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ὁ Φρανσῆς ἐφθάνεν εἰς τὴν πρώτην στροφὴν τῆς μεγάλης κλίμακος, εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ μαρκησίου, ἐξερχομένου τοῦ διαδρόμου καὶ βαδίζοντος ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν του.

Ἄν ὁ οὐρανὸς καταπίπτων ἐπὶ τοῦ κ. δὲ Φλάρ συνέτριβε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν εὐρέων ὤμων του, ἦθλεν ἴσως ὀλιγώτερον κλονισθῆ οὗτος...

Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, ὠχροὶ καὶ τεταραγμένοι ἐκ τοσοῦτον ἀπροόπτου συναντήσεως, παρετήρησαν ἐπὶ στιγμήν ἀλλήλους ἀναυδοὶ καὶ ἀκίνητοι ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς λυχνίας τοῦ Φρανσῆ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἰδρῶς πεπηγῶς ἐπλημύρου τὸ πελιδνὸν τούτου πρόσωπον, ὁ μαρκησίου ἀναλαβὼν ὄλον αὐτοῦ τὸ θάρρος τῷ εἶπε μετ' ἀδιαφορίας:

— Πῶς! ἐτελειώσατε ἀπὸ τώρα, Φλάρ;

— Ναί! ἀπεκρίνατο ὁ Φρανσῆς τρέμων ἐξ ὀργῆς.

— Δοιπὸν προσπαθήσατε νὰ κοιμηθῆτε καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Μὲ κατέλαβε φοβερὰ ἡμικρανία καὶ ἐπεριπάτησα ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἰς τὸν κῆπον. Καὶ ἰδοὺ ἐλησμώνησα νὰ κλείσω καὶ τὴν θύρην τοῦ ἐξώστου.

Ῥεῦμα ἀνέμου συνταράξαν τὴν φλόγα τῆς λυχνίας τοῦ Φρανσῆ ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Φρανσῆς παρετήρησε καὶ αὐθις τὸ πρόσωπον τοῦ νυκτερινοῦ συνομιλητοῦ του καὶ εὗρεν αὐτὸ τόσον ἀπαθείς, τόσον ἡρεμον, τόσον φυσικόν, ὥστε ἠσθάνθη τὸ ἐρύθημα ἀναβαῖνον εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Ἀγῶμεν, εἶπε διερχόμενος ταχέως, ὡς ἄνθρωπος δραττόμενος ἀπλήστως τῆς δικαιολογίας πράξεως ἀσυνήθους καὶ φοβούμενος μὴ, ἐρευρῶν αὐτὴν, τὴν εὕρη ἀπαράδεκτον· ὑπάγετε νὰ κερδήσετε τὸν ἀπολεσθέντα καιρὸν· καλὴν νύκτα, μαρκησίου!

Ὁ Φρανσῆς εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια του μᾶλλον ἥσυχος καὶ σχεδὸν βέβαιος, ὅτι οὐδὲν κακὸν εἶχε συμβῆ.

Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία ἠμοιάζει πρὸς πυρᾶν, ἧτις ριπτομένου ἐπ' αὐτῆς ὕδατος καὶ ἐνῶ φαίνεται σβεσθεῖσα ἀνά-

πτει ἀμέσως μεθ' ὀρμῆς ἀκατασχέτου.

Τὴν πρῶταν ὁ Φρανσῆς ἠγέρθη ἀθούρως καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ ἐπληξε τὴν ὄρασίν του, ἦσαν τὰ σαφῆ καὶ διακεκριμένα ἔχνη, ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δενδροστοιχίας τῆς φερύσης εἰς τὰ περὶ πτερον, τοῦ ἀριστοκρατικῆς ἐπιμήκους ὑποδήματος τοῦ μαρκησιου.

Εἶτα παρὰ τὰ ἔχνη αὐτὰ ὁ Φλάρ παρετήρησε καὶ ἄλλα καὶ ἐρρίγησεν.

Τὰ ἔχνη ταῦτα ἦσαν μικρᾶς γυναικείας ἐμβάδος, ὡς ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐφόρου ἡ κυρία δὲ Φλάρ καὶ ἡ Κάρμεν.

XII

Η ΘΥΣΙΑ

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἦτο γυνὴ ἐξαισία.

Ἄνθος λεπτόν, ἀναφυὲν ἐν τῷ παρισινῷ ἀνοικομειῷ, ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχεν ἀνατρέψει τὸν πύργον, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐκφράσιν τῶν κατοίκων τοῦ Νογαρέτ, διότι εὔρε ἄγριαν καὶ μονότονον τὴν ὑπαρξίν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἐρρίφη.

Ὅταν ζήσας τις ἐν Παρισίοις, ὅπου μέγισται αἱ εὐκολίαι, οὐδεμία πρόληψις, σχεδὸν οὐδὲν ἀπηγορευμένον, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τὴν γῆν τοῦτέστιν ὅπου ὁ περίπατος, τὸ δεῖπνον, πᾶσα ἐνασχόλησις ἔχουσι ὥρας ἀμεταβλήτους, ὅπου ἡ συνήθεια ἀντικαθιστᾷ τὴν καλαισθησίαν, ὅπου τὰ γαμήλια φορέματα διατηροῦνται εἰκοσαετία, αἰσθάνεται πραγματικὴν κακοδιαθεσίαν.

Τί δ' αἰσθάνεται ὁ γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις καὶ ἀγνοῶν τὴν ἐπαρχίαν μεταφερόμενος ἀποτόμως καὶ ἀμέσως ἐν αὐτῇ;

Φαντάσθητε λοιπὸν τὴν γυναῖκα ταύτην ἐρχομένην ἐξήκοντα δύο λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων νὰ θάψῃ τὰ εἰκοσιεξ ἔτη τῆς εἰς γηραῖον πύργον, ἐν μέσῳ δύο δυστρόπων γερόντων, συζύγου τὸν ὁποῖον πενταετῆς διαμονὴ ἐν Παρισίοις οὐδαμῶς μετέβαλεν, κύκλου ὑπηρετῶν ὑποβλεπόντων αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς τῆς, διὰ μόνον τὸν ἀνόητον λόγον ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζον καὶ ὅτι ἦτο ξένη. Φαντάσθητε αὐτὴν σκεπτομένην, ὅτι ἦτο προσωρισμένη νὰ διαβίωσῃ εἰς τὴν κοιλάδα ἐκείνην τῆς Νιέβρ καὶ θὰ κατανοήσῃτε ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις καὶ αἱ μεταβολαί, τὸσον σκανδαλώδεις εἰς τὰ ὄμματα τῶν κατοίκων τοῦ Νογαρέτ, ἦσαν ἀποτελέσματα ἀπολύτου ἀνάγκης μᾶλλον ἢ πνεύματος φιλαρχικοῦ καὶ κακοβούλου.

Ὅσον οἱ Παρίσιοι εἶναι ἰδιότροποι, ἄσταθεῖς, ἔτοιμοι εἰς ἀδιάκοπον μεταμόρφωσιν, τὸσον ἡ ἐπαρχία τηρεῖ τὰς κατὰ παράδοσιν συνθησίας καὶ ἐπιθυ-

μεί νὰ πράξῃ τὴν ἐπαύριον ὅ,τι ἐπραξέ χθές.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἔσφαλε βεβαίως πολλάκις, ἀλλ' ἀμερόληπτος κριτής, μὴ συμμεριζόμενος τὴν ἀνόητον γνώμην τῶν θεωρούντων τὴν πρόοδον ἔργον καταστροφῆς, ἤθελεν ἀναγνωρίσει ἐσωτερικὰς βελτιώσεις λίαν πραγματικὰς.

Τὰ ἀρχαῖα ἐπιπλα πάντα ἐπισκευάσθησαν· ὁ οἶκος ὅλος διὰ τῶν φροντίδων τῆς ἀνέλαβεν ἐκφράσιν νεότητος.

Μεταξὺ τῶν κατηγοριῶν ἐσχάτης ἐπαρχιακῆς προδοσίας τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὴν Παρισινήν, ἡ κυριωτέρα ἦτο ἡ ἐξῆς:

Ἀφῆσασα εἰς τοὺς λοιποὺς δρόφους τοῦ πύργου τοὺς ἀρχαίους κόσμους του, τὰ γλυπτὰ ἐδώλια καὶ τὰς διφύλλους θύρας, διὰ τῶν ῥωγμῶν τῶν ὁποίων εἰσῆρχετο ἐλεύθερος ὁ ἄνεμος, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ διαθέσῃ καὶ διακοσμήσῃ τὰ δωμάτια τῆς, ὅπως αὐτὴ ἤθελεν.

Ὅταν ἀπὸ τῆς ψυχρᾶς καὶ σοβαρᾶς μεγάλης αἰθούσης μετέβαινέ τις εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς δώματα, τὸ ἐπὶ τῆς καρδίας βάρος ἀφῆρετο... ἐπανεύρισκε μικρὰν γωνίαν τῶν Παρισίων.

Μεταφυτεύσασα ἡ κυρία δὲ Φλάρ τὴν Παρισινήν ἄνεσιν εἰς Νογαρέτ διετήρησε καὶ τὰς νοχελείας συνθησίας τῆς· δὲν ἠγείρετο τῆς κλίνης πρὸ τῆς δεκάτης καὶ ἐκοιμάτο πολὺ ἀργά.

Εὗρισκετο λοιπὸν περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκοιμάτο βαθέως τὴν πρῶτην τῆς ὀλεθρίας ἀνακκλύψεως τοῦ Φρανσῆ, ὅπταν ἐκρουσέ τις ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

— Ἀδελφὴ μου! εἶπεν ἡ φωνὴ τῆς Κάρμεν, ἐγὼ εἶμαι.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ περιεβλήθη ἐν σπουδῇ ἕνα κοιτωνίτην καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Τόσον πρῶτ; εἶπεν ἐκπληκτος.

Ἡ Κάρμεν ἦτο ὠχρὰ, σοβαρά, ὅπερ ἀκουσίως ἐπροξένησε ῥίγος εἰς τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ, ἥτις ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὰ δικτυωτὰ τῶν παραθύρων καὶ ὑποδείξασα αὐτῇ ἔδραν ἐκάθησε καὶ αὐτὴ ὡσεὶ κατανοήσασα ὅτι ἡ νεῆνις τῆ ἔκαμνεν ἐπίσκεψιν ἐπίσημον.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Κάρμεν, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ δὲν ἦτο πολὺ σταθερά, βεβαίως ἡ αἰτία, ἡ ὁποία μὲ ὀδηγεῖ, θὰ ἦναι πολὺ σοβαρά, ὅπως τολμήσω νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ πραγμάτων...

— Θεέ μου! διέκοψεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἀνήσυχος, τί συμβαίνει, ἀδελφὴ μου;

Καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

Ἡ Κάρμεν ἐδίστασεν, εἶτα ἐπανάλαβε μετὰ προσπαθείας:

— Ἐπικρέμαται... μέγα δυστύχημα... ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ὑμῶν... Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος... Ἀλλὰ θὰ μ' ἐνοήσῃτε... καὶ

δὲν διστάζω πλέον... Πρὸ πολλοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ μου, τὰ ὠτά μου, ἡ καρδία μου κατέλαβον ἀκουσίως...

— Ὡ! ἀρκεῖ!... εἶπεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ μετὰ βλέμματος ἰκετευτικοῦ καὶ ἐρυθρίασασα.

Ἡ ταραχὴ ἐκείνη, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐπῆνεγκον μαγνητικὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς Κάρμεν· ἐρρίφη πρὸς τὴν νύμφην τῆς, τῆ ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα, καὶ ὡσεὶ ζητοῦσα συγγνώμην, ὅτι ἀγνή καὶ ἀμεμπτος ἐτόλμησε νὰ τῆ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ παραπτώματός τῆς.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἤρπασε τὴν τεινομένην χεῖρα καὶ τὴν ἐσφιγξε μετὰ θερμῆς εὐγνωμοσύνης, μετὰ τῆς ἀκαριαίας συμπαθείας, ἣν αἰσθάνονται πρὸς ἀλλήλας αἱ γυναῖκες, ὅπταν ἀπειλεῖται ὁ ἔρως τῶν.

— Φοβοῦμαι... εἶπε ταχέως ἡ Κάρμεν... ὁ Φρανσῆς εἶναι σκυθρωπός. Τὸν παρετήρησα χθές, σὰς ἠτένιζεν ἀμφοτέρους... Ὡ! κυρία, κυρία, προσέξατε... Ἄς ἀπέλθῃ! εἶναι ἀνάγκη...

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐσφιγξεν ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τῆς Κάρμεν καὶ εἶπεν αὐτῇ μετὰ φωνῆς πεπνιγμένης:

— Τὸν ἀγαπῶ τόσο!... ἐὰν ἐγγωρίζετε...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀπήχησε μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῆς Κάρμεν· ἀλλ' ἐπανάλαβε μετὰ παρακλητικῆς ἐκφράσεως:

— Ὡ! σὰς συλλυποῦμαι, κυρία...

Ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου, ὁ πτωχὸς ἀδελφός μου, ὅστις σὰς ἀγαπᾷ, αὐτός, ὅστις δι' ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν ζῆ... ὁ ἀδελφός μου, τὸν ὁποῖον φονεύετε, ἀν μᾶθη... Δὲν θὰ λάβετε δι' αὐτὸν εὐπλαγχνίαν;... εἶπατε!...

Καὶ ἡ Κάρμεν σχεδὸν ἐγονυπέτησε καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς καὶ δὲ Φλάρ εἰς τὰς χεῖράς τῆς.

— Καὶ ὁ γέρον πατήρ μου; προσέθηκε.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἡ Κάρμεν ἐξακολουθήσῃ, πρὶν ἢ ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, δυνήθη ν' ἀπαντήσῃ λέξιν, ἐκρούσθη ἀποτόμως ἡ θύρα.

Ἐξ αἰσθήματος αἰδημοσύνης δυσκόλου νὰ ἐξηγηθῇ, ἀλλὰ ἐννοουμένης ἐν τούτοις, ἡ Κάρμεν ὤρμησε ζωηρῶς καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν παραπετάσματος.

— Βιῶσθετε, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ διὰ φωνῆς ὑποτρυσμούτης.

Ἡ θύρα ἠνοιγῆ καὶ εἰσῆλθεν ὁ Φρανσῆς.

Ἦτο πελιδνός. Τὸ πρόσωπόν του, τὸ συνήθως ἐκφράζον ἀδόλον ἀγαθότητα ἦτο ἐξηγριωμένον καὶ ἐξέφραζε φοβερὰν ἀποφασιστικότητα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον ὀλεθρίαν καὶ παράδοξον λάμψιν.

— Θεέ μου! ἐκραύγασεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ τρέμουσα, τί ἔχετε, Φρανσῆ;

— Τίποτε, κυρία, ἀπεκρίνατο οὗτος

μετά πυρετώδους ἀπαθείας ἐμποιοῦσης τρόμου. Θέλω νὰ σὰς ὀμιλήσω. Ἴδου τὸ πᾶν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ συγκεκινημένη τῷ ὑπέδειξεν ἔδραν.

Ὁ Φρανσῆς ἐκάθησε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Δὲν ἀνεγνώρισα ἐν τῷ συμβολαίῳ τοῦ γάμου μας, ὅτι εἴχετε προικὰ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων ;

— Ἀλλά, κύριε. . . . ἀπεπειράθη νὰ εἴπῃ ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἐκπεπληγμένη ἐκ τῆς παραδόξου αὐτῆς ἐρωτήσεως.

Ὁ Φρανσῆς τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν δι' ἐπιβλητικὸν κινήματός.

— Λάβετε γραφίδα, προσέθετο οὗτος, καὶ γράψατε τὴν διαθέκην σας, ὡς ἔγραψα ἤδη ἐγὼ τὴν ἰδικὴν μου. Δὲν ἤξεύρομεν ποῖος ζῆ καὶ ποῖος ἀποθνήσκει.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἤρξατο τρέμουσα, ἀλλ' ὑπήκουσεν καθόσον ὁ ἔντιμος καὶ ἀγαθὸς Φρανσῆς εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς φοβερὸν κύριον, τοῦ ὁποίου δὲν συζητοῦνται αἱ θελήσεις.

Ἐλαβε φύλλον χάρτου, ἔσυρε γραμμὰς τινὰς μὴ ἀναγινωσκομένας σχεδόν, ἔσφράγισεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Φρανσῆς. Τώρα ἀκούσατέ με· θὰ καλέσετε τὴν θαλαμηπόλον σας καὶ θὰ τὴν διατάξετε νὰ ἀνάψῃ πυρὰν ἀνθράκων ὑπὸ οἰανδήποτε πρόφασιν.

— Ἀλλά, κύριε, ἐκραύγασεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ῥιγοῦσα, δὲν σὰς ἔννοῶ.

— Ὡς μ' ἐννοήσετε, κυρία· ὑπάρχει εἰς τὸν ποινικὸν νόμον ἄρθρον παρέχον εἰς τὸν σύζυγον τὸ δικαίωμα νὰ φονεύῃ τὴν γυναῖκά του καὶ τὸν ἔραστήν της.

Καὶ ὁ Φρανσῆς ἐσίγησεν ἀπειλητικῶς.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, νομιζούσα ἑαυτὴν ἀπολεσθεῖσαν, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ῥίγους καὶ τρόμου ὡς θῦμα, τὸ ὁποῖον οὐδὲ κἂν ἀποπειρᾶται νὰ φύγῃ τὸν θάνατον· ἀλλὰ φαντασθεῖσα ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Φρανσῆ, ὅτι ἐσκόπει οὗτος νὰ φονεύσῃ τὸν μαρκησίον, ἐπανέκτισεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀταραξίαν καὶ διαύγισαν πνεύματος, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτῆς μόνης.

Καὶ ἐνῶ ἡ Κάρμεν παγωμένη ἐκτοῦ τρόμου κατέπιπτε χαμαὶ σχεδὸν λιπόθυμος, ἡ κυρία δὲ Φλάρ εἶπε ψυχρῶς.

— Εἴσθε τρελός . . . καὶ δὲν ἤξεύρω τί θέλετε νὰ ἔννοήσετε...

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ Φρανσῆς· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου, ὅταν λάβωσι μίαν ἀπόφασιν, δὲν ὀπισθοδρομοῦσιν. Ὡς παραγγείλετε λοιπὸν ν' ἀνάψωσι πύραυνον, θὰ κλεισῶμεν θύρας καὶ παράθυρα, θὰ λάβετε βιβλίον ἢ ἐργόχειρον, ἐγὼ μίαν ἐφημερίδα, καὶ θὰ περιμενῶμεν τὸν θάνατον.

— Τὸν θάνατον ! ἀνέκραζεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἐκπληκτος καὶ τηροῦσα τὴν ψυχραιμίαν της· θέλετε λοιπὸν ν' ἀποθάνετε ;

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Φρανσῆς, ἡσύχως. Σὰς ἔδωκα ὄνομα ἔντιμον, τὸ ἐκκληιδώσατε· ἡ χεὶρ μου ἦτο χεὶρ σιδηρουγοῦ, ἀλλ' ὁ σιδηρουργὸς ἦτο ἄνθρωπος τίμιος. Μετεβάλατε τὴν τιμὴν του εἰς κατασχύνην· διατὶ θέλετε νὰ ἐπιζήσω εἰς τὴν κατασχύνην αὐτήν ;

Καὶ ὁ σύζυγος εἶπε ταῦτα ἄνευ οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης ἐμφάσεως καὶ τόσον φυσικῶς, ὡς ἂν κατέστρωνεν ἐμπορικὸν λογαριασμὸν μετὰ συνεταίρου του.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον)

— Βέβαια· καὶ δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ ἐντελῶς πράγματός· τινος ὠραίου, θεᾶς τινὸς λαμπρᾶς, ὅσον καὶ ἂν τὴν θεωρῇ, ὅσον καὶ ἂν τὴν θαυμάζῃ ; Δὲν ἤξεύρω τί αἰσθάνονται οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐγὼ, ὅταν ἀναβῶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου καὶ ἴδω ἔνθεν μὲν τὴν πόλιν μὲ τὰς κομψὰς της οἰκοδομὰς, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς της μιναρέδες, ἔνθεν δὲ τὸν ποταμὸν μὲ τοὺς κήπους του καὶ τὰ δένδρα του, ἀπέναντί μου τὴν Ῥοδόπην μὲ τὰ χωρία της, ὧν διακρίνονται λευκαὶ, λευκαὶ αἱ οἰκίαι, καὶ τὰ μοναστήριά της, μακρὰν δὲ εἰς τὸ ἄκρον τῆς εὐρείας κοιλάδος, τὸν Δῆμον μὲ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς του, αἰσθάνομαι τὸ στήθος μου εὐρυνόμενον ὑπὸ ἀνεκφράστου ἡδονῆς καὶ εὐαρεστήσεως. Λαμβάνω ἔπειτα τὰ μολυβδοκόνδυλά μου, ἢ τὰ χρώματα καὶ τοὺς χρωστήρας μου, καὶ προσπαθῶ...

— Νὰ τὰ ζωγραφίσῃς, ναί, παιδί μου ;

— Ναί, νὰ τὰ ζωγραφίσω· ἀλλὰ ποῦ τόση ὠραιότης ! Ποῦ τόση μεγαλοπρέπεια ! . . . Αἰωνίως ἀποτυγχάνω . . . Πάντοτε αἱ εἰκόνες μου εἶναι ἄψυχοι, ἄνευ ζωῆς !

Καὶ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἐστὲν ναξεν.

— Ἀχ ! θὰ γείνω ἄρ' ἀ γέ ποτε ζωγράφος ! ἐπιθύρισε ὀμιλῶν καθ' ἑαυτόν.

— Καὶ ὅμως, τέκνον μου, μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν δύναμαι νὰ ἔννοήσω...

— Τὴν πρὸς τὴν τέχνην ἀφοσίωσίν μου, ὑπέλαθεν ὁ νέος, τὰς συχνὰς ἀφαιρέσεις μου, τὰς ἀλλεπαλλήλους δειροπολήσεις μου...

— Ναί, παιδί μου, ναί· δὲν δύναμαι ἔτι νὰ καταλάβω ἐντελῶς τί εὐρίσκεις, ὅταν χάνῃς τὸν καιρὸν σου, δλοκλήρους ὥρας χάσκων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

— Δὲν μοῦ λέγετε, μπέη μου, τί αἰσθάνεσθε εἰς, ὅταν ἔχετε ἐνώπιόν σας ὠραίαν γυναῖκα, λόγου χάριν ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, θέλων δι' ὕλικού τινος παραδείγματός· νὰ ὑποδείξῃ, ἂν μὴ νὰ διδάξῃ, εἰς τὸν γέροντα Ὁθωμανὸν τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ.

— Τί ! . . . Νὰ τα δά ! . . . ἀνέκραζεν ὁ μπέης γελῶν. Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ πείσης ὅτι ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα μοῦ εἶπες, παράγουν τὸ αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον διεγείρει ἡ θεὰ καλῆς καὶ ὠραίας γυναίκος ! Εὖγε !

— Καὶ τι πλέον. Ἐν τῇ γυναικί ἀποθαυμάζει τις ἐν μόνον ἀντικείμενον, ἐνῶ εἰς ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εἶπον, ἐκπλήσεται πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ !

— Αἶ ! καὶ σύ ! Κανεὶς Φράγκος ἢ κανὲν βιβλίον των θὰ σὲ ἐδίδαξεν ὅλα αὐτὰ, υἱέ μου. Ἀς τάφησωμεν, ἀς τάφησωμεν ! . . . Φάγε ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα γλυκίσματα, ἀπ' αὐτὸν τὸν χαλβά καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν μπακλαβά, τὰ ὁποῖα ἐκτίμω περισσότερο ἀπὸ ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες . . .

Ἀκούεις ἐκεῖ ; Οὐρανὸς καὶ ἀστέρες, δένδρα καὶ ποταμοί, δάση καὶ ὄρη, μὲ τὰ χωρία καὶ τὰς μονὰς των, νὰ εἶναι ἴσα μὲ μίαν ὠραίαν γυναῖκα . . . Κρῖμα εἰς τὴν νεότητά του, νὰ χάνεται μὲ τριαύτας ἀνοησίας, ἀλλὰ καὶ κρῖμα εἰς τὸ γῆρας μου, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ γέρον μπέης καθ' ἑαυτόν.

Μετὰ τινὰς ἄλλας ὀμιλίαις ὁ Πέτρος ἀπῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀχμέτ, ἀφοῦ πρῶτον ἀπεχαιρέτισε, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, τὸν γέροντα μπέην, εὐχθηθεὶς αὐτῷ νὰ ἐορτάσῃ ὑγιῶς τὸ Βαϊράμ.

— Ὡς δυσηρεστεῖσο, Πέτρε μου, εἶπεν ὁ Ἀχμέτ, ἂν, ἀντὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω πρὸς τὴν θύραν, σὲ ἔφερον κάπου ἄλλου ; . . .

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ἐρυθριῶν ἑλαφρῶς.

— Ἐρωτᾶς ; ἐπιλήσμων ! ἔλα, ἀκολούθει με.

Διασχίσαντες δὲ σκοτεινὸν τινα διάδρομον, ἐφθασαν πρὸ τινος θύρας, κειμένης εἰς τὸ βάθος τῆς οἰκίας, ἣν ὁ Ἀχμέτ ἔκρουσεν ἑλαφρῶς.

— Σὺ εἶσαι, ἀδελφέ μου ; ἠκούσθη ἐνδοθεν φωνὴ γυναικός. Εἴσελθε. . . . Πῶς ! ἔφυγεν ; ἐφέλλισεν ἡ χαρίεσσα κόρη, μὴ ἰδοῦσα ἔτι τὸν Πέτρον, ὃν ἀπέκρυπτεν ὁ Ἀχμέτ ἰστάμενος πρὸ τῆς θύρας, ἐνῶ ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐχαράσσετο βαθεῖα λύπη.

— Ὅχι, δὲν ἔφυγε, φίλη μου, ὑπέ-

λαβεν ὁ Πέτρος, μελαγχολικῶς μειδιῶν.

— "Ετσι λοιπόν; μᾶς λησμονεῖς καθ' ὀλοκληρίαν! Καὶ ἡ εἰκὼν σου; ἰδὲ νομίζεις ὅτι κλαίει, διότι δὲν ἤλθες τόσας ἡμέρας νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς, προσέθηκε, διευθυνομένη πρὸς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἀποκαλύπτουσα ὁμοίωμα αὐτῆς ἐντελὲς καὶ θαυμάσιον. Ἴδὲ πόσον εἶσαι ἀδικὸς νὰ κάμνης μίαν τοιαύτην νέαν νὰ κλαίῃ καὶ διαρκῶς νὰ εἶναι ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπουσίαν σου. Καὶ τὸ γατάκι; Παρατήρησε, πῶς τὸ ἀφῆκες εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶναι ἀσχημον, ἀσχημον! ἐξηκολούθησε δεικνύουσα ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰκόνας γαλῆν ἡμιτελῆ ἢ μᾶλλον ἐν σχεδίῳ.

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ Ἀχμέτ, ὅσα σοῦ λέγει εἶναι ἀληθῆ.

— Καὶ τί; ... Μήπως σκοπεύεις νὰ τὴν ἀφήσης ἀτελείωτον; ἠρώτησεν ἡ νέα κόρη.

Βλέπουσα δὲ τὸν νέον σιγῶντα καὶ διαλογιζόμενον:

— Διατί σιωπᾶς; προσέθηκε. Βλέπω ὅτι ἤλλαξες, ὅτι ἡ καρδιά σου δὲν εἶναι ἡ αὐτή, ὅτι δὲν μᾶς ἀγαπᾶς πλέον, ὅτι δὲν μᾶς θεωρεῖς, καθὼς μᾶς ἐθεώρεις ἄλλοτε, ὅτι δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἀδελφός μας Πέτρος. Μὴ θέλῃς νὰ μᾶς τὸ κρύψῃς.

— Ἀπατάσαι, Καλλιῆ, ἀπατάσαι.

— Ἀλλὰ τότε διατί μᾶς ἡμέλησες, διατί ἀπουσιάζεις;

— Τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας μου οὐδέποτε θὰ τὴν μάθετε. Γνωρίζετε τὴν καρδίαν μου, δὲν ἔχω ἀπὸ σᾶς μυστικά, ἀλλὰ τοῦτο μὴ ἐπιμένετε νὰ σᾶς εἶπω, δὲν εἶναι ἐδικόν μου.

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, σχεδὸν δακρύουσα. Τότε ἰδοὺ τί κάμνω καὶ ἐγώ!

Καὶ ἀρπάσασα ψαλλίδα, εὕρισκομένην ἐν τῷ κανίστρῳ τῶν ἐργοχειρῶν της, ἔδραμε πρὸς τὴν εἰκόνα, ἣν ἤτοιμάσθη νὰ διαρρήξῃ.

— Στάσου! τί θὰ κάμῃς! ἐκραύγασεν ὁ νεαρός καλλιτέχνης, βλέπων τὸ ἔργον του ἔτοιμον νὰ καταστραφῆ. Μὴ θελήσῃς νὰ ἀφανίσῃς ὅ,τι ἕκαμα ἐν στιγμῇ ὑπερτάτης εὐδαιμονίας, εἰκόνα, διὰ τὴν ὁποίαν κατέβαλον ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἔργον πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὁποίου σὺ ὑπῆρξας ἡ ἔμπνευσις!

— Τίποτε! τίποτε! ἐτελείωσεν! ἐπέμεινεν ἡ νεᾶνις, βλέπουσα ἀναθρώσκουσαν ἐκ τῆς ἐπιμονῆς της ἐλπίδα τινὰ ἐπιτυχίας. Ἡ τὴν τελειόνας ἢ ἀλείψῃ καθ' ὀλοκληρίαν!

— Ἔστω! θὰ τὴν τελειώσω! εἶπεν ὁ ζωγράφος μετὰ μικρὰν σκέψιν, καὶ ὁ Θεὸς ἄς μᾶς διαφυλάξῃ!

— Τί κρύπτεις, ἀδελφέ; ἠρώτησεν ὁ Ἀχμέτ, περίτρομος γενόμενος ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν εἶπε τὰς τελευ-

ταίας λέξεις ὁ Πέτρος. Κρύπτεις ὀλέθριον μυστικόν!

— Δὲν καταλαμβάνεις, Ἀχμέτ; ὑπέλαβεν ἡ Ὁθωμανὶς μειδιῶσα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑπόκρισις. Δὲν μᾶς ἀγαπᾶ πλέον. Ἄς τολμήσῃ ὅμως νὰ μὴ ἔλθῃ αὐριον, τὴν συνήθη ὥραν, καὶ βλέπομεν τότε τί γίνεται ἡ εἰκὼν του. . . . Λοιπὸν θὰ ἔλθῃς, αἶ; προσέθηκεν, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν νέον.

— Ὁ θὰ ἔλθω, θὰ ἔλθω, φίλη μου, εἶπεν ὁ νέος ἀποχαιρετίζων αὐτὴν.

— Καλὴν νύκτα, καὶ αὐριον σὲ περιμένοντα.

Οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον τοῦ δωματίου τῆς νεάνιδος, χωρὶς νὰ ἴδωσιν ὀπισθεν αὐτῶν μορφὴν ὠραίαν, ὡσεὶ ὀργισμένης θεότητος, παρακολουθοῦσαν αὐτούς, ἐνῶ οἱ ὀρθαλμοὶ της ἐτόξευον ἐν τῷ σκότει φλόγας καὶ κεραυνοῦς μίσους καὶ ἐκδικήσεως.

— Καλὰ τὸ ἐμάντευσα! εἶπε τρίζον τοὺς ὀδόντας, τὸ ἀφῆνης ἀναφανέν τοῦτο φάσμα τῆς ἀπειλῆς κατὰ τῶν δύο νέων, καλὰ τὸ ἐμάντευσα, ὅτι θὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Αὐριον, μεθαύριον καιροφυλακτῶ, ἕως τὸν συλλάβω. Ἐὰν θελήσῃ νὰ μὲ ἀκούσῃ, καλῶς ἔαν ὅμως ὄχι. . . . ἔαν ὅμως ὄχι, αἶ! τότε ὠραῖα θὰ ἐορτάσωμεν τὸ Βαῖράμ.

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της, ὅτε συννητήθη μετὰ τοῦ Ἀχμέτ, ἐπιστρέφοντος, ἀφοῦ συνώδευσε τὸν Πέτρον μέχρι τῆς αὐλείου θύρας.

— Τώρα ἔφυγεν ὁ νέος; ἠρώτησε, μεταβαλοῦσα ὕφος καὶ τόνον φωνῆς. Τόσον ἀργά;

— Ναί· τὸν ἐκράτησεν ὁ πατήρ μου μὲ τὰς ὀμιλίαις του.

— Ἄ! ἔχιδνα καὶ σὺ! . . . ἐψιθύρισεν ἡ Ὁθωμανὶς, ἥτις, ὡς ἐνόησαν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἦτο σύζυγος τοῦ μπέη, ἣν καθ' ὁδὸν εἶδομεν.

Πρὸς πλήρη τῶν ἐθίμων περιγραφὴν σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι, θρόνου βαθέος, ἡ οἰκογένεια τοῦ μπέη ἔφαγεν ἐκ νέου, ἀφυπνιασθεῖσα ἐκ τῆς κρούσεως τοῦ τουμπελέκ, συνοδευομένου ὑπὸ κακοφάνου ἄσματος τοῦ κρούοντος αὐτό.

ΣΤ'

Ἀναδράμωμεν ὀλίγα ἔτη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως λύσωμεν ἀπορίας τινάς, ἢ μᾶλλον ἀποκριθῶμεν εἰς ἐρωτήσεις τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, αἵτινες ἀναγκαίως τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ ἐπασχολῶσι τὸν νοῦν αὐτῶν.

Ὁ Πέτρος, γόνος μίαις τῶν ἐπισημοτέρων καὶ διακρινόμενων, ἂν οὐχὶ ἐπὶ πλούτῳ μεγάλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τιμῇ καὶ ὑπολήψει οἰκογενειῶν τῆς πόλεως, ἔστηρθη λίαν ἐνωρίς τῶν περιθάλψεων καὶ

περιποιήσεων τῶν γονέων αὐτοῦ, ἀποθανόντων κατὰ τὸ πέμπτον ἢ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ ἀνέλαβεν ὁ ἐκ πατρὸς θεῖος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος, οὐδαμῶς ἔχων τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν διασπαθιζόντων καὶ κατασπαταλῶντων τὰς περιουσίας τῶν προστατευομένων αὐτῶν, ἀλλὰ προσπαθὼν νὰ διαμορφώσῃ αὐτόν, ὅσον ἐπέτρεπον τὰ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μέσα, καὶ συγχρόνως ἐνηλικιωθέντος τοῦ προστατευομένου νὰ παραδώσῃ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ περιουσίαν μείζονα καὶ αὐξηθεῖσαν.

Μὴ ὦν δὲ ἐκ τῶν στενοκεφάλων ἐκείνων γονέων, οἵτινες καθ' ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἐπάγγελμα, εἰς ὃ μέλλουσι νὰ ἐπιδοθῶσι τὰ τέκνα των, ἐπιμένουσιν εἰς μόνον τὸ αὐτοῖς ἀρέσκον, ἀδιαφοροῦντες ὅλως εἰς τὴν κλίσιν καὶ τὸν ἔρωτα τῶν υἱῶν, καὶ βλέπων τὸν νέον μικρόθεν καταγινομένου εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ὑπέθαλπε τὴν κλίσιν τοῦ νεαρωτάτου καλλιτέχνου, ἐπαίνων καὶ ἐγκωμιάζων τὴν θεῖαν τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Παράλλ τεχνὴν, παρέχων αὐτῷ ἀργύριον πρὸς ἀγορὰν σχεδίων καὶ χρωμάτων, διορθῶν τὰ λάθη αὐτοῦ καὶ προτρέπων αὐτόν νὰ ἐργάζεται μετὰ μείζονος ζέσεως καὶ προσοχῆς.

Ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται, ὁ θεῖος ἦτο ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες κατέμαθον πολλὰ ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς ἀκριβοῦς καὶ λεπτομεροῦς παρατηρήσεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Γινώσκων δὲ ὅτι καλλιτέχνης ἄνευ γραμμάτων καὶ σπουδῆς εἶναι μηδὲν, παρεκίνησε αὐτόν, ὅπως, πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῆς ζωγραφικῆς, μὴ παραμελῆ καὶ τὰ τοῦ σχολείου, ὑπισχνόμενος αὐτῷ ὅτι θέλει τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὴν δυτικὴν Βυρῶπην πρὸς μείζονα ἀνάπτυξιν καὶ τελειοτέραν ἐκπαίδευσιν.

Ἐν τούτοις μέχρι τῆς ἀφιξεως τοῦ ὠρισμένου χρόνου ἐδίδαξεν αὐτῷ τὴν γαλλικὴν, τῷ ἠγόρασε βιβλία πραγματευόμενα περὶ ζωγραφικῆς καὶ περιέχοντα βίους μεγάλων καλλιτεχνῶν, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἀνευ μέσων καὶ χρημάτων ἀναδειχθέντων, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ ἔφηβος ζωγράφος ἠρέσκετο ἀναγινώσκων τὸν βίον τοῦ Ἰσπανοῦ Ριβέρα καὶ τοῦ Μουρίλου. Ἐπόμενον ἦτο, τοιούτου τυχῶν κηδεμόνος καὶ προστάτου, ὁ Πέτρος νὰ ἐπιδοθῆ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας εἰς τὴν τέχνην. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου του ἐκοσμούντο ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων ἀντιγραφειῶν, ὑπὸ σχεδίων ἡμιτελῶν, ὑπὸ χρωμάτων καὶ τῆς λοιπῆς ἀταξίας, ἥτις παρακολουθεῖ συνήθως τοὺς καλλιτέχνας.

(Ἐπεταί συνέχεια)

A. ΕΝΤΑΛΗΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΚΟΝΤΟΓΟΝΗΣ

ἐγεννήθη τῷ 1808 ἐν Τεργέστη ἐκ πατρὸς ἀπὸ Δημητσάνης ὀρωμένου· τούτου δὲ θανόντος, ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ νέου Κωνσταντίνου ὁ αἰοδιμος Μισαήλ ὁ Ἀποστολίδης ἰδὼν τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ. Οὕτως ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ πατρίδι τοῖς ἐγκυκλίοις ὀχυρωθεὶς μετέβη εἰς Βιέννην καὶ ἐκείθεν εἰς Μόναχον, ἐξ οὗ μετὰ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρὸς κατέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων πτυχίον φιλολόγου καὶ φιλοσόφου. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου τὴν 3 Μαΐου 1837 ὁ Κοντογόνης ἀναγράφεται ἐν τῷ πρώτῳ προγράμματι *Ἑβραϊκῆν ἀρχαιολογίαν* διδάσκων, ἧς ἐγγεγυρισμένον τῷ 1844 (Ἀθήναις, τύποις *Μνημοσύνης*) ἐξέδοτο· ἐν τοῖς ἐφεξῆς δὲ εἰς δύο κλάδους τῆς θεολογίας ὁ Κοντογόνης περιωρίσθη εἰς τὸν *ἱστορικὸν* καὶ *ἐρμηνευτικόν*· δι' ὃ δεύτερον *Ἱστορίαν τῶν Πατέρων* ἐδίδαξε· ταύτης δὲ δύο τόμους τῷ 1851 (τύποις Βλαστοῦ) τὸν α'. τῷ δὲ 1853 τὸν β'. ἐξετύπωσε· καὶ *Ἐκκλησιαστικῆν Ἱστορίαν*, ἧς περ μόνον ὁ α'. τόμος τῷ 1860 τὸ πρῶτον, εἶτα τῷ 1876 τὸ δεύτερον ἐδημοσιεύθη· πρὸς δὲ *Εἰσαγωγὴν εἰς τὰς Γραφὰς* ἐδίδαξεν τῷ 1859 ἐν τῇ Σειρᾷ τῶν ἐγκυκλίων τῶν ἱερατικῶν σχολῶν τόμ. ζ'. ἐκτυπωθεῖσαν, καὶ *Ἐρμηνευτικῆν* ἧς στοιχεῖα ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει συμπεριέλαβεν. Ἐρμηνείαν δ' ἐποίησατο εἰς τὸ *Ψαλτήριον* μετὰ κριτικωτάτης εἰσαγωγῆς, εἰς τὸν Ἰώβ, εἰς τὸν Ματθαῖον, εἰς τὰς δύο πρὸς Τιμόθεον καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ Πέτρου. Οὗ μόνον δὲ ταῦτα συνέγραψε καὶ ἐδίδασκεν ὁ χαλκέντερος Κοντογόνης ἐν τε τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς (25 Ἰανουαρίου 1843), ἀλλὰ καὶ περιοδικὸν *Ἐναγγελικὸν Κήρυξ* ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον 1857—1865 τὸ πρῶτον καὶ ἀπὸ τοῦ 1869—1873 τὸ δεύτερον ἐξεδίδετο, ἐν ᾧ πολλὰ θεολογικὰ ζητήματα εὕρισκονται λευμένα. Οὕτως ὁ μέγας Κοντογόνης οὐκ ἐπαύσατο τὴν ἐκκλησίαν εὐεργετῶν μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου, ὅτε τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέδοτο.

Εἰς τὸν αἰοιδίμον δὲ τοῦτον ἄνδρα ἐφαρμόζεται ἡ τῷ Παύλῳ: «Τὸν ἀνὴρα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον ἠτετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στεφάνος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος πρὸς ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτής.» (Τιμόθ. Β'. δ'. 7—8). Ἐπειδὴ ἀληθῶς ἠγάπησε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς δόξης αὐτοῦ· ὅθεν καὶ πατήρ τῆς ἐκκλησίας ἐκλήθη.*

N. ZANNOYBIOΣ

* Καθηκὸν ἡμῶν ἐνομίσμεν νὰ καταχωρίσῃ

Π. ΒΕΡΓΩΤΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΔΑΝΤΟΥ

(Ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον)

Ἄν περιστέρια, ποῦ γοργὰ
πόθος γλυκὸς τὰ κράζει,
καὶ μ' ἀπλωμέν' ἀκίνητα
πτερά πετοῦν καὶ πάνε
εἰς τὴν φωλιά ἀπὸ μοναχῆ
τῇ θέλῃσι συρμένα,
ἔτσι κι' αὐταῖς ἀπ' τῆ σειρά,
ποῦ εἶν' ἡ Διδῶ, ζεκόβου,ν,
κι' ἦλθαν 'ς ἐμᾶς, διαβαίνοντας
κακὸν τοῦ ἄδη ἀέρα,
τόσφ γλυκεῖά εἶχε δύναμι
ἢ σπλαγγικῆ φωνή μου.
Χαριτωμένη μου ψυχῆ,
ὦ πόση καλοσύνη
αὐτὴν τὴν κοκκινόμαυρη
τοῦ Χάροντ' ἀτμοσφαῖρα
ἐσὺ νὰ θέλῃς νὰ περνᾷς,
στὸν κάτω κόσμῳ ν' ἀλλθῆς,
νὰ ἰδῆς ἐμᾶς, ποῦ ἐδάψαμε
τὸν ἄλλον κόσμῳ μ' αἶμα.
Ἄν εἶχε ἀγάπην εἰς ἐμᾶς
ὁ βασιλιάς τοῦ κόσμου,
θὰ τὸν παρακαλοῦσαμεν
εἰρήνην νὰ σοῦ δῖνη,
ἀφοῦ σὺ τόσφ σπλαγγικὰ
πονεῖς τῇ συμφορᾷ μας.
Ἄσα ν' ἀκούσης καὶ νὰ εἰπῆς
θελήσης, θὰ σταθοῦμε
νὰ εἰποῦμε καὶ ν' ἀκούσωμε,
εὐθὺς ἅμα αἰγήση
ὁ ἄνεμος, ποῦ, ὡς ἀκοῦς,
ἀρχίζει νὰ ἡσυχάζη.
Ἢ γῆ, ὅπου ἐγεννήθηκα,
ἐκ' εἶναι καθισμένη

ὁ «Παρθενῶν» τὴν περὶ τοῦ Κοντογόνη σημειώσιν τοῦ κ. Ν. Ζαννοῦβιοῦ εἰς μικρὰν ἐνδειξίν τιμῆς πρὸς σεβαστὸν καὶ σοφὸν διδάσκαλον. Ἡ σημειώσις, μόνον περὶ τῆς θεολογικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν θεολογικῶν συγγραμμάτων τοῦ Κοντογόνη μνημονεύουσα, παρέλιπε νὰ σημειώσῃ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν, παρ' ἧς πολλοὶ ἐδιδάχθησαν τὰ τῆς θρησκείας τῶν προγόνων.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι λεπτομερῶς τὰ κατὰ Κοντογόνην γράφοντες νὰ κοσμήσωμεν ἐπὶ μᾶλλον τοῦ «Παρθενῶνος» τὰς στήλας. Τὸ Πανεπιστήμιον ἀπώλεσεν ἕνα τῶν βαρυτίμων κόσμων τοῦ ἡθεολογικῆς σχολῆς σοφὸν διδάσκαλον ἢ κοινωνία μέλος πολυτίμον, οὕτινος ἡ ἀπέλευσις κενὸν ἀφήκε δυσαναπλήρωτον· οἱ πένητες προστάτην ἀνεκτίμητον, ὅστις ἀπέθανε πένης διδοὶ ὑπερβαλλόντως ἐθλίβετο ἐπὶ ταῖς στερήσεσι τοῦ πλησίου του.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Κοντογόνη πενθεῖ ἡ πατρίς τέκνον ἄξιον τῆς προτέρας εὐκλείας· ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἀληθοῦς παιδείας κόσμον λαμπρὸν τοῦ κόσμου τῶν· οἱ πάσχοντες καὶ οἱ πένοντες παρήγορον καὶ προστάτην ἄξιον τῆς πολιτείας Ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ ἀνέπτυσε τὸ κήρυγμα καὶ τοὺς θεῖους λόγους οὐχὶ κατ' ἐπίδειξιν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν παράδειγμα προτάσων, ὅτι ἐπίστευσεν εἰς ὅσα ἔλεγεν.

Ε. Σχ.

εἰς τὸ παραθαλάσσιον,
ποῦ ὁ Πάδος καταβαίνει,
μαζὶ με τοὺς συντρόφους τοῦ
εἰρήνη γὰρ νὰ εὖρη.
Ἄρωτας, ποῦ αἰσθαντικῆ
καρδίᾳ με μιᾶς πληγῶναι,
βαθεῖα τοῦτον ἐπλήγωσε,
τ' ὠραῖό μου σῶμα ὡς εἶδε,
ποῦ μοῦ ἐπῆραν μ' ἀρπαγῆ
ἔστων κόσμῳ τὸν ἐπάνω,
κι' ὁ τρόπος ποῦ ἐτεχνεύθησαν
ἀκόμα με πικραίνει.
Ἄρωτας, ποῦ ἀνερώτετο
δὲ συγχωρεῖ ἔρωμένο,
εἰς τῇ γλυκεῖᾳ τοῦ συντροφιᾶ
τόσφ δεμένη μ' ἔχει,
ὥστε ἀκόμη ὁ πόθος τοῦ,
ὡς βλέπεις, δὲν μοῦ ἐσβύσθη.
Ἄρωτας μ' ἕνα θάνατο
μᾶς ἔβαλε στὸν ἄδη.
Τώρα ἡ Κάιν¹ καρτερεῖ
στῆς κόλασις τὰ βάθη
ἐκείνον, ποῦ μᾶς ἐσβυσε
στὸν κόσμῳ τῇ ζωῆ μας.
Τοῦτα 'ς ἐμᾶς εἰπώθησαν
τὰ λόγι' ἀπὸ ἐκείνους.
Κι' ἀφ' ὅτου ἐγὼ ἄκουσα
ταῖς δύο πληγωμέναις
ψυχαῖς ἐκείναις, ἔγυρα
τὸ πρόσωπό μου κάτω,
καὶ τόσφ ἔμεινα σκυπτὸς,
ὡς ποῦ ὁ ὀδηγός μου εἶπε,
ποῖς στοχασμὸς βαρύνει σου
τὴν κεφαλῆ; καὶ τοῦπα·
δῆμένα! πόσοι λογισμοὶ
γλυκοὶ καὶ πόσοι πόθος
αὐτοὺς τοὺς δύο ἔφερε
ἔστω θλιβερὸ τὸ βῆμα.
Ἐπειτα εἰς ταῖς δύο ψυχαῖς
γυρίζω ἐγὼ καὶ λέγω·
Φραντσέσκα, τὰ μαρτύρια σου
μὲ καταθλίβουν τόσφ,
ποῦ μοῦ βράζουσι τὴν καρδίᾳ
καὶ δάκρυα πικρὰ χύνω·
μὰ εἰς τῶν γλυκῶν σας στεναγμῶν
ταῖς μέραις, τώρα εἶπέ μου,
πῶς ἔστερεξεν ὁ ἔρωτας,
νὰ δεῖξουν ἡ καρδιαῖς σας
τοὺς πόθους, ποῦ εὐεντρόφειεν
ἢ τόση ἀμφιβολία;
Κ' ἐκεῖνη, μεγαλείτερη
θλίψι δὲν εἶναι, μούπε,
παρὰ εἰς ἡμέραις συμφορᾶς
ἢ ἐνθύμησι νὰ φέρῃ
ἡμέραις ποῦ ἀνεπίστροφαις
καλότυχαις ἐφύγαν,
ὅπως αὐτὸς, ποῦ σὲ ὀδηγεῖ,
ἀλάθευτα γνωρίζει.
Ἄλλὰ ἡ καρδίᾳ σου ἐὰν ποθῆ
τόσφ θερμὰ νὰ μάθη
τὴν πρώτη σπιθα ποῦ ἄναψε
τῇ φλόγα τοῦ ἔρωτά μας,

(1) Περίγυρον τῆς Κολάσεως. ὅπου βασανίζονται οἱ ἀδελφοκτόνοι ὡς ὁ Κάιν.

Θενά σου τὸ διηγηθῶ,
 κ' ἐνῶ θὰ διηγιόμαι,
 θὰ βλέπουνε τὰ μάτια σου
 ἐμὲ ψυχὴν ἀθλία
 δάκρυα νὰ χύνη, νὰ ἱστορή
 τὸν πόνο τῆς καρδιάς της.
 Μιὰ μέρα ξεφαντόναμε
 διαβάζοντας ἀντάμα
 τοῦ Λαντσιλώττου τὴν καρδιά
 πῶς ἔτρωσεν ὁ ἔρωσ.
 Ἡμεθα οἱ δύο μας μοναχοί,
 καὶ λογισμὸς κἀνένας
 δὲν ἐμβαινε σταις ἀνοικταῖς,
 σταις ξέθορραις καρδιαῖς μας,
 κ' ἐπάνω εἰς τὸ διάβασμα
 τὸ ἔρωτικό ἐκείνο
 πολλαῖς φοραῖς τὰ μάτια μας
 μὲ πόθο ἀπαντηθῆκαν,
 κ' ἄλλαζ' εὐθὺς ἢ ὅψι μας,
 ἀλλὰ ἕνας μόνος ἦτον
 αὐτὸς ποῦ μᾶς ἐνίκησε
 τῆς ἱστορίας ὁ λόγος·
 ὁπότεν ἐδιαβάσαμε,
 πῶς ὁ ἔρωσ τῆς ἐκείνος,
 ὁ τόσῳ τόσῳ αἰσθαντικός,
 ἐφίλησε μὲ πάθος
 τὸ ποθητὸ χαμόγελον
 ἐκείνης, ποῦ ἀγαποῦσε,
 ἐτοῦτος, ποῦ ποτὲ ἀπὸ μὲ
 δὲν θέν' ἀποχωρίση,
 θερμὰ μοῦ ἐγλυκοφίλησεν
 ὀλότρεμος τὸ στόμα.
 Παλεῶτος ἦτον τὸ χαρτί
 κ' αὐτὸς ποῦ τῷχε γράψει·
 καὶ πλεῖα δὲν ἐδιαβάσαμεν
 ἐκείνην τὴν ἡμέρα.
 Ἐνῶ ἐκεῖν' ἢ μιὰ ψυχὴ
 ἐτοῦτα ἱστοροῦσεν,
 ἢ ἄλλη, εἰς τὸ πλάγι τῆς,
 τόσῳ πικρὰ ἔβρηνοῦσε,
 ποῦ τὴν καρδιά μου ἐρῶρίσε,
 ταῖς αἰσθησὲς μου χάνω,
 καὶ πέφτω κατὰ γῆς μὲ μιᾶς,
 νεκρὸ κορμὶ ὅπως πέφτει.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Μ. Ὁλόκληρον μετάφρασιν τῆς Κολά-
 σεως ἐπαρουσιάσαμεν κατὰ τὸ ἐπίτηδες δια-
 γνῶσιμα τοῦ 1875. Ἡ μετάφρασις δὲν ἐλήφθη
 ὑπ' ὄψιν, διότι εἶχαν παρέλθει τινὲς ἡμέραι καὶ
 ὦραι ἀπὸ τὴν ταχθεῖσαν προθεσίμην! . . . Ἐ-
 λήφθησαν δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐπληθύνθησαν μετάφρα-
 σεῖς πλήρεις πεζότητος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν
 κριτῶν. Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι ἡ δάφνη διὰ μίαν
 καλὴν μετάφρασιν τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἰτα-
 λίας ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολλὸν καιρὸν εἰς τοὺς δα-
 φνώνας.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

... ὦ! ἐνθυμεῖσαι τὴν ἀκτὴν τῆς Φρεαττοῦς
 (ἐκείνην,
 ἔνθα τὸ κῦμα' ἀφροσπεφὲς ἢ ζευρωτὶς ὄθει,
 ὅπως εὐρῆ ἀκῦμαντον ἐντὸς τῶν βράχων κλίνης;
 ἔνθα οὐδὲν ἤκούετο, ἢ τῶν κυμάτων βόηθοι;

Τὸ ἐνθυμεῖσαι; ἤκουον τὰ ἔπη σου τὰ θεα,
 καὶ ὕψωνες τὸ ὄμμα σου τᾶςτενον ἐπάνω.
 Μέχρι τινὸς σὲ ἔβλεπον, ἀλλ' ἔπειτα σκοτία!
 ὦ! ἡδυνάτου, ποιητὴ τὴν πτῆν σου νὰ φθάσω!

Καὶ ἦτο πτῆσις ἀετοῦ ἢ πτῆσις σου ἐκείνη!
 ὡς νεοσσὸν μὲ ἤσπαζες κ' ἐπέτας εἰς τὰ νέφη,
 καὶ ἰλιγγίω ἐν αὐτῇ τῇ ἀερώδει δίνῃ
 κ' ὀμίχλῃ ἔβλεπον τὴν γῆν κάτω νὰ περιστέφῃ.

Καὶ μ' ἤκουε . . .
 . . .
 . . .

Πῶς τὴν ἠγάπων! ὦ! αὐτὸ μόνον αὐτὴ γνω-
 (ρίζει!
 ἤμην σκιά τῆς πανταχοῦ κ' ἐγὼ ὅπου κ' ἐκείνη,
 ὦ! τοῦτο μόνον ἐννοεῖ καρδιά. ἦτις σφύζει!
 ὅστις ποτε ἠγάπησε ἀς μὴ μὲ κατακρίνῃ!

Ἐπάτου εἰς τὰ ἔγνη τῆς μὴ ἄλλος τὰ μιάνη
 Μόλις ἀνέπνεον ὡς φλόξ μὴ αἰφνιδίως σβύση,
 Εἰς πᾶν τῆς βῆμα ἔφρισον μὴ αἴφνης ἀποθάνῃ
 καὶ ὁ ὄραπέτης ἄγγελος τὴν γῆν αὐτὴν ἀφήσῃ!

Πῶς τὴν ἠγάπων! μετ' αὐτὴν ἠγάπων τοὺς ἀ-
 (στέρας!
 ὁπότεν δὲν τὴν ἔβλεπον εἶχον τυφλὸν τὸ ὄμμα,
 καὶ φεύγων, φεύγων τὴν ἀχλὺν τὸ σκότος τῆς
 (ἡμέρας
 τὴν ἔβλεπον εἰς τοῦρανον νὰ ἔσταται τὸ δῶμα!

Ἦτο ὦραι; δύσκολον νὰ εἶπω τὴν μορφήν της!
 ὦ! εἶχε τι διαφανὲς αἰγλήεν ἀερώδες!
 πολλαῖς κλείω τόμμα μου πρὸς ἀναπόλησιν της,
 καὶ μόλις μοι παρίσταται ὡς ἴνδαλμα νεφώδες.

Πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς τὴν ἔβλεπον ὡς
 (φάσμα
 καὶ ψάλλουσαν περιπαθῶς μὲ δακρυσμένον
 (ὄμμα.
 κ' ἔφρισον μήπως ἢ ψυχὴ ἐξαίφνης μὲ τὸ ἄσμα
 ἀφήσῃ τὸ ἐπίχαρι καὶ βαδινόν της ὄμμα.

ὦ! ἦτο ἦτο ποιήσις ποιήτρι' ἀν δὲν ἦτο! . . .
 καὶ μόνον σὺ ἠδύνασο τὴν σίλην μου νὰ ψάλλῃς!
 Αὐ! τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν ἀνακηρύττω
 ὁπότεν γράψω δι' αὐτὴν κατέχομαι ἐκ ζάλης!

Μίαν ἐσπέραν πλέοντες ὑπὸ λαμπρῶν Σελήνην,
 ἢ φίλην μου βεμβάζουσα, ἐγὼ τὰς κόπας σεῖων
 ἐψάλλομεν τοῦ Ὀρφάνου τὴν συμπαθῆ δδύνην
 μάρτυρα μόνον ἔχοντες τὸ πάλλευκον ἴσιον.

Τότε τὸ κῦμα ἤκουσε τοῦ ἀσπασμοῦ τὸν κρότον,
 καὶ φρίσσει ἀνταπέδοσε αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου.
 καὶ ἦτο φίλημα πυρὸς πλήρης ψυχῆς τὸ πρῶτον,
 ἦ τ ο ν πα ρ θ ἔ ν ο υ φί λ η μ α τ ὸ
 [κ ἠ τ ο ν φ ί λ η μ ᾶ μ ο υ !

Καὶ ἤρχισ' ἐξογκούμενον καὶ φρίσσει τὸ ἴσιον.
 ἢ ἄκατος φλοισβίζουσα διεσχίσει τὸ κῦμα.
 Τί κριμα! νὰ διακοπῇ τὸ ὄνειρον τὸ θεῖον!
 καὶ φεῦ! νὰ προσορμήσωμεν τὸ πλοῦτόν μας,
 (τί κριμα!

Καλλίτερον εἰς πέλαγος νὰ πλέωμεν ὄνειρον
 ἢ εἰς λιμένα ἀδαθῆ τὸ πλοῦτόν μας νὰ πλέῃ,
 θέλω ἐγὼ τὸν ἔρωτα καὶ φιλημάτων στεῖρον!
 δὲν θέλω, ὄχι, νὰ γελᾷ ὁ ἔρωσ μου νὰ κλαίῃ!

Καὶ ἦδη μάτην πάλιν προσπαθῶ νὰ τὴν ἀναπο-
 (λήσω
 μὲ φεύγει ὡσπερ ὄνειρον, μὲ φεύγει ὡς νεφέλη
 καὶ μάτην πάλιν προσπαθῶ ἐκείνην ν' ἀγαπήσω!
 ὦ! εἶναι δι' ἐμὲ ἀζηρ σθεσθεῖς ἐν τῇ θεύλλῃ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Θέατρον Ἀθηνῶν.— Τὴν Κυριακὴν
 19 Νοεμβρίου τῇ συνδρομῇ τῆς Κυβερ-
 νήσεως ἀνεπέτασεν εἰς τὸ κοινὸν τὰς
 πύλας τοῦ τοῦ θεάτρον τῆς πρωτευού-
 σης, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ δώσῃ σειράν πα-
 ραστάσεων ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 ἀρίστου καὶ ἱκανωτάτου τῶν Ἑλλήνων
 ἠθοποιῶν κ. Δημοσθένους Ἀλεξιάδου
 δραματικός θίασος.

Ἡ ἐναρξὶς τῶν παραστάσεων ἐγένε-
 το διὰ τοῦ δράματος «Γέρω-Μαρτέν»
 καὶ τῆς μονοπράκτου κωμωδίας «Φαν-
 τασιοκόπος» ἐν μέσῳ καλοῦ καὶ πολ-
 λοῦ κόσμου, καίτοι βραγδαίως πιπτού-
 σης βροχῆς μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

Ἡ παράστασις διεξήχθη μετ' ἐκτά-
 κτου ἐπιτυχίας· γενικὴ συγκίνησις ἐ-
 βασίλευε καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ
 πολλὰ ἐχύθησαν δάκρυα· οἱ θεαταὶ κα-
 τατεθελγμένοι ἐκάλεσαν τοὺς ἠθοποι-
 οὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐ-
 χειροκρότησαν αὐτοὺς· ἐν τῷ δράματι
 αὐτῷ ὑποκρίνονται ἀμέμπτος τὰ μέρη
 τῶν πάντες, διακρίνονται δὲ ἰδίως αἱ
 κυραὶ Πιπίνα Βονασέρα, Φιλομήλα Βῶ-
 νασέρα, Αἰκατερίνα Δρακοπούλου, Αἰ-
 κατερίνα Δρακάκη, καὶ οἱ κύριοι Ἀλε-
 ξιάδης, Τσίντος, Ζάνος, Μπίστρης, Κυ-
 ριακός. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ εἶδε τὸ
 κοινὸν καὶ δύο καλοῦ; νέους τὸ πρῶ-
 τον ἐμφανίζομένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ
 πρόσθεον ὑποσχομένους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς κωμωδίας οἱ θεα-
 ταὶ ἐκάλεσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν κα-
 λὸν ἠθοποιὸν Ν. Ζάνον, ὅστις εἶναι ἄ-
 ξιος παντὸς ἐπαίνου ἐν τῷ «Φαντα-
 σιοκόπῳ».

Φίλοι εἰλικρινεῖς τῆς ἑλληνικῆς σκη-
 νῆς καὶ τῶν καλῶν ἠθοποιῶν μετ' εὐ-
 χαριστήσεως θὰ ἴδωμεν τὸν θίασον τοῦ
 κ. Ἀλεξιάδου προκόπτοντα.

*

Ὅταν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μετέβη εἰς
 τὴν πολιορκίαν τοῦ Mons, ἡ κυρία
 Μαιντενὸν εἶπε πρὸς τὸν Λουδοῦα: Μᾶς
 ἐγγυᾶσθε περὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέ-
 ως; — Ὅχι, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπουργός,
 ἐγγυῶμαι περὶ τῆς δόξης του.»

*

Ἀξίωματικός τοῦ συντάγματος τῆς
 Αὐρηλίας ἀποσταλεῖς εἰς τὴν αὐλήν, ὁ-

πώς κομίση τὴν ἀγγελίαν στρατιωτικῆς ἐπιτυχίας, ἐζήτησε τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. «Ἄλλ' εἰσθε πολὺ νέος! παρετήρησεν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.—Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ὁ ἄξιος ἄξιωματικός, δὲν γηράσκωμεν εἰς τὸ σύνταγμά σας τῆς Ἀυρηλίας».

*

Νέα τις ἠθοποιὸς ὑπεκρίνετο ἐν Λονδίῳ τὸ πρόσωπον τῆς λαίδου Ἄννης εἰς τὸν Ἰνχάρδον Γ'. Ὅταν ἀπήγγειλε τὸ μέρος: «Ἄχ! πότε θὰ εἴρω ἡσυχίαν;—Ποτέ, ἂν δὲ μοῦ πληρώσης τὰ τριάκοντα σελλίνια, τὰ ὅποια μοῦ χρεωστεῖς», ἐκραύγασεν εἰς τῶν πιστωτῶν τῆς ἀπὸ τῆς πλατείας.

*

Ἡ πρώτη φενάκη.—Φίλιππος ὁ Ἀγαθός, δούξ τῆς Βουργουνδίας, συνεπέειε ἑαρείας ἀσθενείας ἀπώλεσε πάσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Τὸ δυστύχημα αὐτὸ τῷ ἦτο μᾶλλον ἐπαισθητόν, καθόσον ὀλίγω πρότερον εἶχε μνηστευθῆ μετὰ τῆς ὠραίας πριγκηπέσσης Ἰσαβέλλας τῆς Πορτογαλλίας. Ὅπως ἀποκρύψη ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατὸν τὴν φαλακρότητά του ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ μικροῦ μέλανος σκούφου. Ἄλλὰ τὸ ἐπικάλυμμα αὐτὸ δὲν παρημποδίζε τοῦ νὰ ἦναι ἀσχημότατος, ὡς δὲν παρημποδίζε καὶ τὴν πριγκηπέσσαν νὰ τὸ παρατηρήσῃ.

Ὁ δούξ τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων του κατείχετο ὑπὸ θανασίμου λύπης.

Ἰεράρχης μέγα ἰσχύων ἐν τῇ αὐτῇ ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν.

«Αὐθέντα, τῷ εἶπεν, ἡ καλὴ σας πόλις τῶν Βρυξελλῶν εἶναι ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν λύπην τῆς Σῆς ὑψηλότη-

τος. Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ τὴν καταπονήσωμεν;

— Ἀδύνατον! ἀπεκρίνατο ὁ Φίλιππος: τὸ δεινὸν μου εἶναι ἀθεράπευτον, καὶ ἐν τούτοις τί δὲν θὰ ἐδίδον ν' ἀγαπηθῶ παρὰ τῆς συζύγου μου; »

Ὁ ἱεράρχης δὲν ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα. Θέλων νὰ διατηρήτῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ δουκός, ἐκήρυξε μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἐφευρέτην μέσου, δι' οὗ νὰ κρύπτεται ἡ φαλακρότης.

Μετὰ τινα χρόνον ξένος τις ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ. Τῷ παρουσίασε σκούφον φέροντα ξανθὴν καὶ μακρὰν κόμην τόσον φυσικὴν, ὡς νὰ ἐφύετο ἐπὶ ἀνθρωπίνης κεφαλῆς.

Εἰς τὴν θῆαν τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ, ὁ ἱεράρχης ἀφῆκε κραυγὴν χαρῆς. «Τὸ ὄνομά σου; εἶπε ζωηρῶς εἰς τὸν ξένον: τὸ ὄνομά σου, ἐξαίρετε ἀνθρώπε;

— Πέτρος Λορσῶ, αὐθέντα, κουρεῖς ἐν Διζῶνι.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀξιωματικῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Φίλιππος ἔδωκεν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Βρυξελλῶν λαμπρὸν χορόν, καθ' ὃν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὠραίαν ξανθὴν φενάκην. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει, ἂν ἡ δούκισσα Ἰσαβέλλα ἠσθάνθη ἐνεκα τούτου πλείονα ἔρωτα πρὸς τὸν Φίλιππον. Ἄλλ' ἀδιάφορον. Πολλοὶ βεβαίως τῶν ἀναγνωστῶν εὐλογοῦσι τὴν μνήμην τοῦ Πέτρου Λορσῶ.

*

Νέος μαρκήσιος, τοῦ ὁποῦ ἡ εὐγένεια δὲν ἦτο παλαιᾶς χρονολογίας, εἶπεν εἰς τὸν διάσημον κόμητα Γραμμίων: «Καλημέρα, γηραιὴ κόμη.— Καλημέρα νέε μαρκήσιε.»

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Σολομών—Σόλων

Ἐλυσαν αὐτό: πρῶτος ὁ κ. Π. Ζ. Σάρογλος.

Αἱ κυραὶ Βύτουχια Μητσοπούλου, Εὐγενία Χωματιανοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου, Χαρίκλεια Πανταζῆ, Μαρία Θ. Παναγοπούλου, Χαρ. Ποσειδῶνος, Ἐλένη Σπηλιοτοπούλου: οἱ κ. κ. Γεωργιάδης, Νικίας Π. Ἰωαννίδης, Ἀντώνιος Θ. Ματζαβίνος, Κ. Τσουνουκόπουλος, Σωτ. Σακελαρόπουλος, Χρ. Δ. Γεωργαντζῆς, Π. καὶ Κ. Μαζαράκης, Γ. Βλαχόπουλος καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Πατρίκιος διὰ τοῦ ἐξῆς ἐξαστίχου:

Ὁ Σολομὼν ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν σοφῶν ἡγέτης
 δύο ἐκ τῆς καρδίας του ἀποβαλὼν στοιχεῖα,
 ἔγινε Σόλων ὁ κλεινὸς καὶ μέγας νομοθέτης.
 Ἄλλὰ δὲν ἦτο αἶνιγμα αὐτό, τῇ ἀληθείᾳ.
 Πάντο' ἐκ τῆς καρδίας τοῦ πρέπει τις
 ἔν' ἀποκτᾷ τὴν σύνεσιν, τοὺς νόμους νὰ τηρῇ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Πάντο' ἐκ τῆς καρδίας του πρέπει τις ν'
 Δὲν ἦτο λέγεις αἶνιγμα; ὄχι; τῇ ἀληθείᾳ;
 Καλὸν κανόνα ἔθεσες, Πατρίκιε μου φίλε.
 Ἦτο ὠραία, ἡ θεὰ τῆς προσφιλοῦς Ἠπείρου,
 Τὴν κλαῖν' οἱ κλέφτες 'ς τὰ βουνὰ καὶ οἱ βοσκοί
 Τὴν κλαῖνε καὶ μυριολογοῦν τὸ μαῦρο θάνατό
 Τὰ πλ' ὠμορφα δημοτικὰ τραγοῦδια λέν γι'
 Ὀλόκληρ' ἕνας ποιητῆς τῆς ἔγραψε βιβλίο,
 Καὶ ἄλλος ὄραμα ἔγραψε 'ς τὴν ὠμορφη γυναι-
 Δύο ἐκ τῆς καρδίας τῆς ἀπόβαλε στοιχεῖα,
 Κ' ἀμέσως θὰ τὴν βελοχθῆς, θ' ἀφήσῃς τὸν κα-
 Θὰ εἶπες, ἡ ὀλόκληρος νὰ ἦσαι, ἡ νὰ φύγῃς!
 Ἄνδρ' ἐπιστῆς εἰς ἐμέ, πῆξενε τὸν Παράσχον.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ
 Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
 συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ